

for 1881—82, havde jeg, skjøndt det jo flere Gang er faldet i min Lod at anvende disse midlertidige Finantslove, aldrig drømt om, at en saadan Forstaaelse kunde gjøres gjældende med Hensyn til disse Love, navnlig af det Udtryk i den „efter de hidtil gjældende Regler“. Det er vist nok med fuld Ret, at man betegner disse Bemyndigelser — hvad Navn de nu end have — til midlertidig at opkræve Statterne og afholde Udgifterne som en Nødhjælp; men jeg ser dog ikke rettere end at man, naar man er nødt til at ty til Nødhjælp, ikke behøver at gøre Tilstanden under Anvendelsen af en saadan Nødhjælp utaaleligere, end den i og for sig maa blive, og for mig staar det saaledes, at en længere Tids Styrelse kun med Afholdelsen af løbende Udgifter, af nødvendige løbende Udgifter maa blive utaalelig saa at sige for Alle. Man tager jo nærmest Sigte paa Regjeringen som den, den skal blive utaalelig for, men jeg gad dog egentlig vide, hvem det er, der mest kommer til at lide under en saadan Nødsstand. For mig staar det saaledes, at det er Befolkningen og ikke netop Regjeringens Medlemmer, og jeg tror derfor, at det er meget urigtigt at ville indskrænke den Slags Nødhjælpslove i den Grad, at de almindelige Statsinteresser lide alvorlig derunder. Dertil skal jeg sige, at det forekommer mig, at dersom man er enig om, at Statinteresserne ikke tør lide mere end høist nødvendigt i saadanne Tilfælde, maa man ogsaa give Regjeringen Bemyndigelse til at handle saaledes, at Interesserne ikke komme til at lide for meget. Vil man dertil svare: Ja, men uafviselig nødvendige Udgifter, som ikke kunne kaldes løbende, maa Regjeringen saa afholde paa forventet Tillægsbevilling, paa Forventning om senere Billigelse, er mit Svar derpaa det, at det er en meget streng Fordring eller en noget besynderlig Forventning overfor den Kjendsgjerning, at for Aaret 1881—82, hvor Regjeringen troede at tjene Almenvellet ved ikke at indskrænke Udgifterne blot til de løbende, men at medtage mange nødvendige Udgifter, som saa senere bleve opførte paa Tillægsbevillingsloven, fik Regjeringen ikke desto mindre Rækker af Udskættelser gennem Statsrevisionen, fordi den havde afholdt disse Udgifter. Efter en saadan Kjendsgjerning forekommer det mig, at Regjeringen er berettiget til at vente, at Repræsentationen vil sætte den i Stand til for den midlertidige Lovs Levetid at fyldestgøre alvorlige Statsinteresser, selv om Udgifterne dertil ikke kunne bringes ind under Begrebet løbende Udgifter. Jeg nævnte i Gaar eller i Forgaars et Exempel, og det var Kontinuationsudgifter, som ubetinget

ikke kunne kaldes løbende Udgifter, f. Ex.: Der er bevilget i et Aar et Beløb til Anlæg af en ny Jernbane; Beløbene til Fortsættelsen ere opførte paa Finantslovsforlaget; dersom den midlertidige Bevilling kun gaar ud paa løbende Udgifter, saa vil Regjeringen egentlig være forpligtet til at standse dette Jernbanearbejde i April Maaned. (Monrad: Den Udgift er løbende.) Nei, Udgiften er ikke løbende, kan aldrig kaldes løbende efter den Definition, som dette Things Statsrevisorat har opstillet for løbende Udgifter. — Dersom jeg forstod det ærede Medlem for Rjebenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) ret, saa udtalte han som sin Mening, at der var en Vengstelse til Stede for, at vi skulde komme udenfor de i Grundloven forudsatte regelmæssige Tilstande, en Vengstelse i Befolkningen, og han mente, at den kunde være dybt begrundet i Regjeringens Færd. Jeg skal ikke udtale nogen Mening om i Virkeligheden en saadan Vengstelse er til Stede eller ikke, men dersom den var til Stede, saa forekommer det mig, at det ikke laa fjært at søge en Forklaring derfor i den Maade, hvorpaa dette Thing tager den Opgave, det har overensstemmende med Grundloven at medvirke med Regjeringen og det andet Thing om Tilveiebringelse af nyttige Foranstaltninger overhovedet; dets Stilling ligeoverfor Finantsloven skal jeg, da Finantsloven endnu ikke har forladt dette Thing, ikke komme ind paa ved denne Leilighed. — Jeg skal endnu kun bemærke, at naar jeg har fremsat dette Forslag saa tidlig her, er det, som jeg allerede ved Fremtættelsen bemærkede, for at give tilstrækkelig Tid til Drøftelse af Forslaget og til Meningsudveksling mellem Thingene og Regjeringen om Forslaget, og derved har jeg ment, at det særlige Ansvar, som jeg vilde have haft ved paa samme Tid som i forrige Samling 10—12 Dage før Samlingens Afslutning i Aar, at have indbragt et fra de hidtidige midlertidige Finantslove afvigende Forslag, at dette særlige Ansvar ikke er til Stede for mig denne Gang. Det kunde langt snarere siges, at dersom jeg kort før Udløbet af Finantsaaret havde bragt mit Forslag frem i den gamle Form, havde jeg lige overfor Landsthingets bestemte Udtalelse i Hjør paadraget mig Ansvar, om der ikke var blevet vedtagen nogen Lov. Et saadant særligt Ansvar nu afviser jeg paa det Bestemteste. Jeg beklager meget, at Forhandlingerne fra de foregaaende Dage, særlig fra i Gaar, ikke foreligge trykte nu, idet der i Gaar fremkom en Udtalelse fra det ærede Medlem for Rjeben-